

Brev til de Korinthier, den berømte Kærlighedslovprisning: „Og havde jeg profetisk Gave og al Kundskab og al Tro men havde ikke Kærlighed, da var jeg intet. Og uddelte jeg alt mit Gods til de Fattige men havde ikke Kærlighed, da var jeg intet. Kærligheden affalder aldrig; den tror alt, fordrager alt, taaler alt. Saa bliver da Tro, Haab og Kærlighed disse tre; men størst blandt dem er Kærlighed.“

Mens Forsamlingen under Stilhed lyttede andægtig til hans Ord, der i al deres Jævnhed greb ved Foredragets Inderlighed, sad hans Broder oppe paa Galleriet og bed sig i Skægget. Dersom det havde været muligt for ham at slippe bort, var han gaaet sin Vej for ikke at komme i Fristelse til at raabe ud over Salen: „Hør ham ikke! Han er en Hykler!“

Og dette var Johannes! En Skinhellig! . . . Men nej! Det kunde ikke være muligt! Johannes vidste ikke selv, at han stod der i alle onde Magters Vold og velsignede! Han var en utilregnelig Besat, der ikke længer kendte Forskel paa Løgn og Sandhed og ikke *vilde* kende den af Frygt for at slukke den Helvedesbrand i Sjælen, han kaldte for sin Tro . . .

Efter at Johannes havde talt, fik et Par andre Præster Ordet; men han hørte dem ikke, saa dem ikke engang. Hans Øjne var uafbrudt fæstet paa Broderen, som havde taget Plads paa forreste Stolerække mellem nogle Herrer og Damer, der alle modtog ham med hjertelige Håandtryk. Han saa ham smile broderligt til disse fremmede Mennesker, saa igen i hans Ansigt dette næsten forklarede Udtryk, der engang havde været hans egen Glæde.

„Varulv! . . . Varulv, Johannes!“ tilraabte han ham i Tankerne.

Pastor Stensballe sluttede Mødet med et manende Opraab. Evangeliets Sejrsgang over Verden maatte ikke standse. Han bad derfor indtrængende om, at man ikke vilde glemme Menighedens forskellige Indsamlinger.

„Vi trænger til mange hundrede tusinde Kroner. Og vi maa ha' dem — om vi saa skal stjæle dem!“ raabte den iltre lille